

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **B. M. H.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2007, čj. X, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2007, č. j. 1 Cad 41/2007 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Dagmar Dřímlové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 27. 3. 2007, čj. X, byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72. Žalovaná uvedla, že nárok na starobní důchod žalobci nevznikl ani s přihlédnutím k francouzské době pojištění získané v letech 1981 až 1983, neboť žalobce nezískal potřebných 25 let pojištění požadovaných § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Žalovaná uvedla, že dobu vedení v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995 jako uchazeče o zaměstnání lze hodnotit nejvýše v rozsahu 3 roků před požadovaným datem přiznání důchodu.

Rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 30. 3. 2007. Dne 31. 5. 2007 podal žalobce k poštovní přepravě žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí. Usnesením ze dne 15. 10. 2007, č. j. 1 Cad 41/2007 - 34, Městský soud v Praze žalobu jako opožděnou odmítl. Soud uvedl, že rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 30. 3. 2007, zákonná dvouměsíční lhůta k podání žaloby tedy podle soudu uplynula dne 30. 5. 2007. Žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena dne 4. 6. 2007, přičemž byla předána držiteli poštovní licence k přepravě dne 31. 5. 2007. Z uvedeného je podle soudu zřejmé, že žaloba byla podána opožděně; proto Městský soud v Praze žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že Městský soud v Praze odmítl jeho žalobu z důvodu jejího opožděného podání o jeden den. Ke zpoždění došlo podle stěžovatele proto, že se snažil vyřešit věc bez zásahu soudu. Ustanovená zástupkyně poté v doplnění kasační stížnosti uvedla, že žalobce vnímá § 40 s. ř. s. tak, že lhůta pro podání žaloby začala běžet dne 31. 3. 2007, tj. dnem následujícím po dni, kdy žalobce převzal rozhodnutí žalované, a vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby je dvouměsíční, podle názoru stěžovatele skončila dne 31. 5. 2007, kdy stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalované. Stěžovatel se po dobu řízení před žalovanou snažil dohledat veškeré podklady pro rozhodnutí žalované, za tímto účelem se obrátil i na příslušné francouzské orgány a velvyslanectví. S ohledem na shora uvedené je stěžovatel přesvědčen, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2007, č. j. 1 Cad 41/2007 - 34, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním názorem soudu prvního stupně vyjádřeným v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Nezákonnost, tedy nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

V souzené věci stěžovatel namítá nesprávný výklad běhu lhůty pro podání správní žaloby ze strany Městského soudu v Praze. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud mu bylo rozhodnutí žalované doručeno dne 30. 3. 2007, pak lhůta pro podání žaloby začala běžet

dne 31. 3. 2007 a skončila dne 31. 5. 2007, tedy v den, kdy stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě. Městský soud v Praze shledal žalobu opožděnou, neboť posledním dnem pro její žaloby byl 30. 5. 2007.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 3 s. ř. s., případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli, nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována rovněž v případě, pokud byla žaloba ve lhůtě podána o správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

V souzené věci není sporu o tom, že rozhodnutí žalované bylo žalobci doručeno dne 30. 3. 2007. Tímto dnem tedy nastala skutečnost určující počátek běhu lhůty podání žaloby. Lhůta pak začala běžet den následující, tedy dne 31. 3. 2007. Konec lhůty pro podání žaloby pak připadl na 30. 5. 2007, tedy na den, který se svým číselným označením shoduje se dnem, který určil její počátek, tj. se dnem, kdy bylo napadené správní rozhodnutí doručeno stěžovateli. Pokud byla žaloba podána k poštovní přepravě až ve čtvrtek dne 31. 5. 2007, byla podána opožděně a Městský soud postupoval správně, pokud ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl jako opožděně podanou. Vzhledem k tomu, že podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout, nemohl soud zohlednit žalobcovo tvrzení, že ke zmeškání lhůty došlo z důvodu, že se snažil věc vyřešit mimosoudní cestou. Ostatně, na takový postup měl žalobce čas celé dva měsíce, kdy mu běžela lhůta pro podání žaloby. Počítání lhůt provedené ustanovenou zástupkyní v doplnění kasační stížnosti je v rozporu s citovanými ustanoveními soudního řádu správního. Tvrzení stěžovatele o tom, že se snažil získat všechny potřebné podklady pro to, aby dosáhl kladného rozhodnutí žalované, nemá v tomto řízení právní relevanci, neboť soud žalobu odmítl z procesních důvodů jako opožděně podanou a nezabýval se tedy věcnou stránkou sporu.

Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 3 x 500 Kč za tři úkony právní služby – spočívající v první poradě

s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, ve studiu soudního spisu dne 7. 1. 2008 a v doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 3. 2008 a dále 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Celkem tedy odměna advokátky činí 2400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně

senátu